

ΦΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγῆς εἰς Ἀθῆνας
διὰ γραμματοσήμεου καὶ γαστρονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Ὀθελλα Κόλλινς, μεταφράσις Χαρ.
Ἀνδίνου. (Συν). — Ἡ ΔΕΒΗΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμαῦ (Συνέχεια
τῆς «Βασίλισσας Μαργῶ»). — ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ, διήγημα, μεταφρ. Π. Α Βάλδη.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα:

Ἐν Ἀθῆναις: φρ. 5, ἔν ταῖς ἱσαρχίαις 6.
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΓΔΔΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.

Ἡ κυρ'α Φόσκου εἶχε μεταδῆ νὰ κατασκοπεύσῃ. (Σελ. 67).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ
Μεταφράσις Χαραλάμπους Ἀννίνου

(Συνέχεια ἔδε προηγουμένου φύλλον).

Ζ

19 Ἰουτίου. Τὰ χθεσινὰ περιστατικὰ
ἀεὶ προειδοποιοῦν, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀναμένω
ἄσασον ἢ βραδίον ἄλλα σημαντικώτερα
καὶ τραχύτερα. Ἀκόμη δὲν ἔληξεν ἡ ση-
μερινὴ ἡμέρα καὶ συνέβη ἡδὴ ὅ,τι χειρι-
στον ἠδύνατο νὰ συμβῇ.

Κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἐμοῦ καὶ τῆς
Λαύρας ὑπολογισμοὺς ἐπιστεύομεν, ὅτι ἡ

Ἄννα Κάδερικ εἶχε φθάσει χθὲς εἰς τὴν
καλύβην παρὰ τὴν λίμνην μετὰ μεσημε-
βρίαν, περὶ τὴν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν.
Κατ' ἀκολουθίαν συνεφωνήσαμεν, ὅπως ἡ
Λαύρα ἐμφανισθῇ ἐπὶ βραχὺ εἰς τὴν τρα-
πέζαν τοῦ προγεύματος σήμερον, δραξήται
δὲ τῆς πρώτης εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐξέλθῃ
τοῦ πύργου· ἐγὼ δὲ νὰ μείνω ἐπ' ὀλίγον
εἰσέτι, ὅπως μὴ παράσχω ὑπονοίας, καὶ
νὰ τὴν παρακολουθῶ κατόπιν μόνις ἡ-
θελε πεισθῶ, ὅτι δὲν θὰ ἐσχολιάζετο ἡ
ἀπουσία μου. Ἐὰν ἀπροσδόκητόν τι κώ-
λυμα δὲν ἐπήρχετο, χάρις εἰς τὸ σχέδιον
τοῦτο, ἐκείνη μὲν θὰ ἠδύνατο νὰ πορευθῇ
εἰς τὴν καλύβην πρὸ τῆς δευτέρας καὶ ἡ-

μισείας ὥρας, ἐγὼ δὲ καταλείπουσα τὴν
τράπεζαν, θὰ εὐρισκόμην πρὸ τῶν τριῶν
κεκοιμημένη εἰς ἀσφαλὲς μέρος, παρὰ τὰ
σύνορα τῆς δενδροφυτείας.

Ἡ μεταβολὴ τοῦ καιροῦ, ἣν ὁ νυκτε-
ρινὸς ἀνεμὸς προανήγγειλεν ἡμῖν ἐξεδηλώ-
θη ἀπὸ πρώτας. Ἐβρεχε βραγδαίως, ὅτε ἡ-
γέροθην τῆς κλίνης καὶ ἡ βροχὴ ἐξηκολού-
θησε μέχρι τῆς μεσημβρίας· τότε τὰ νέφη
διεσκοιδήθησαν βαθμηδόν, ὁ οὐρανὸς κατ-
έστη πάλιν κυανοῦς καὶ ὁ ἥλιος ἤστραψεν,
ὑπισχνούμενος ὥρατιον ἀπόγευμα. Ἡ ἐπι-
θυμία, ἣν ἠσθανόμην, ὅπως μάθω ἀκρι-
βῶς πῶς ὁ σὶρ Πέρισβελ καὶ ὁ κόμης θὰ
διήρχοντο τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης,

δὲν ἱκανοποιήθη ποσῶς ὡς πρὸς τὸν πρῶτον, καθότι τὸν εἶδον ἐγκαταλείψαντα ἡμᾶς ἀμέσως μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ ἐξεληθοντα μόνον μὲ ὄλην τὴν βροχὴν. Δὲν μᾶς εἶπε πῶς ἐπορεύετο καὶ πότε ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ. Τὸν εἶδομεν διερχόμενον ταχέως ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἐστιατορίου, μὲ τὰ ὑψηλὰ κυνηγετικὰ ὑποδήματά του καὶ τὸν ἀδιάβροχον μανδύαν του καὶ οὐδὲν πλέον ἐμάθομεν.

Ὁ κόμης διήλθεν ἡσυχῶς τὴν πρωΐαν, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ ἔξω, κατ' ἀρχὰς μὲν διαμένων ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης, βραδύτερον δὲ ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ὅπου ἐδοκίμαζεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου μουσικὰ τινὰ τεμάχια ὑποτονθορούζων μελωδίας τινάς. Ἄν ὤφειλέ τις νὰ κρίνῃ μόνον κατὰ τὰ φαινόμενα, ἔβλεπεν ὅτι τὸ αἰσθηματικὸν μέρος τοῦ χαρακτήρος του ἐξηκολούθει σαφῶς ἐκδηλούμενον. Ἰστατο σιωπηλός, ἐπιρρηπὴς εἰς τὰς συγκινήσεις, ἔτοιμος εὐθὺς ὡς ἤθελε προκληθῆ, νὰ στεναῖζῃ περιπαθῶς, ὅπως μόνον οἱ εὐσαρκοὶ γινώσκουν νὰ στεναῖζωσιν.

Ἐφθασε καὶ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, ὃ δὲ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιστρέψει. Ὁ κόμης κατέλαβεν εἰς τὴν τραπέζαν τὴν θέσιν τοῦ φίλου του· κατεβρόχθισε μὲ ἦθος μελαγχολικὸν τὰ τρία τέταρτα πλακοῦντος ἐκ καρπῶν ἐρρόφησεν ἔπειτα μεγάλην κύμβην κρέμας καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε μᾶς ἐξήγησε τὴν ἀξίειπαινον σημασίαν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτελεσθέντος μεγάλου γαστριμαργικῆς κατορθώματος.

— Ἡ πρὸς τὰ γλυκίσματα κλίσις, μᾶς εἶπε μετὰ φωνῆς καὶ νεύματος περιπαθεστάτων, εἶνε τὸ ἀθωότερον ὀρμέφυτον τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδῶν. Ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ νὰ ἔχω κοινὴν τὴν κλίσιν ταύτην μετ' αὐτῶν· εἶνε εἰς δεσμὸς ἐπὶ πλέον μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, φίλιταται κυρίαί!

Ἡ Λαύρα ἠγέρθη ἐκ τῆς τραπέζης μετὰ δέκα λεπτά. Ἡσθάνομην ἀκράτητον ὄρεξιν νὰ τὴν ἀκολουθήσω· ἀλλ' ἂν ἐξηρχόμεθα καὶ αἱ δύο ὁμοῦ, ἀφεύκτως θὰ παρείχομεν ἀφορμὴν πρὸς ὑποψίας. Τὸ δὲ χεῖριστον, ἐάν ἡ Ἄννα Κάδερικ ἐβλεπε τὴν Λαύραν συνοδευομένην ὑπὸ ἐτέρου ἀτόμου ἀγνώστου αὐτῇ, θὰ ἐχάνομεν αὐτοστιγμῆ κατὰ πάσαν πιθανότητα τὴν ἐμπιστοσύνην της καὶ θὰ τὴν ἐχάνομεν διὰ παντός.

Ἀνέμεινα λοιπὸν μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ὑπομονῆς νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπρέτης νᾶρρη τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης σκευῆ. Ὅτε ἐξῆλθον ἐκ τῆς αἰθούσης, κανὲν ἴχνος, κανὲν σημεῖον δὲν εἶδα ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς ἐπαύλεως ἀγγέλλον τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἄφησα τὸν κόμητα κρηκτοῦντα μετὰξὺ τῶν χειλέων τεμαχίων σακχάρους, μέχρι τοῦ ὁποίου ἠγωνίζετο νάνελθη ἀναρριχώμενος ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ ἐπενδύτου τοῦ κυρίου του ὃ κακοαναθεθραμμένος ψιττακός, ἐνῶ ἡ κυρία Φόσκου καθημένη πρὸ τοῦ συζύγου της, παρετήρει τὸ μετὰξὺ τῶν δύο ἐκείνων ὄραμα μετὰ προσοχῆς τοιαύτης, ὡς νὰ μὴ εἶχεν ἴδει ποτὲ παρόμοιον ἐξαίσιον θέαμα ἐπὶ ζωῆς της. Βαίνουσα πρὸς τὴν δειροφυτεῖαν, ἀπέφυγα μετὰ πολλῆς προσοχῆς νὰ εὐ-

ρεθῶ ἀπέναντι τῶν παραθύρων τοῦ ἐστιατορίου, καὶ πράγματι οὐδεὶς μὲ εἶδε καὶ οὐδεὶς μὲ παρηκολούθησε. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ ὠρολόγιον ἐσήμαινε τὴν τρίτην παρὰ τέταρτον.

Εὐθὺς ὡς ἐφθασα μετὰξὺ τῶν δένδρων, διήνυσα μὲ ταχύτερον βῆμα τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου. Ἐπειτα ἐβράδυνα τὸ βῆμα καὶ προῦχώρουν μετὰ προφυλάξεως. Ἐσταμάτησα διὰ νὰ κροασθῶ, καὶ πάλιν ἐξηκολούθησα βραδίζουσα, ἕως ὅτου ἐφθασα πλησίον τοῦ ὀπισθίου τοίχου τῆς καλύβης, ὁπόθεν ἠδυναμην νὰ κούσω οἰογῆποτε λαλοῦντα ἐντὸς αὐτῆς. Ἄλλ' ἐξηκολούθει ἡ αὐτὴ σιωπὴ καὶ οὔτε ἐγγὺς οὔτε μακρὰν ἐφάνετο σημεῖον τι, μαρτυροῦν τὴν παρουσίαν ζώντος τινος ἀτόμου.

Ἄφοῦ ἐπεσκόπησα τὰς δύο πλευρὰς τῆς καλύβης, χωρὶς νὰ νάκαλύψω τι, ἀπετόλμησα νὰ περιέλθω αὐτὴν ἐξ ὀλοκλήρου καὶ νὰ παρατηρήσω ἐντὸς. . . Ἡ καλύβη ἦτο κενή.

Ἐφώνησα: Λαύρα! κατ' ἀρχὰς ταπεινῆ τῆ φωνῆ καὶ ἔπειτα ἰσχυρότερον. . . Ἄλλ' οὐδεὶς ἀπήντησε καὶ οὐδεὶς ἐφάνη. Ἐξ ὧσων ἠδυναμην νὰ ἴδω καὶ νὰ κούσω, ἐγὼ ἤμην τὸ μόνον ζῶν πλάσμα, τὸ εὐρισκόμενον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὰ πέριξ τῆς λίμνης.

Ἡ καρδιά μου ἤρχισε νὰ πάλῃ βιαίως· κατάρθωσα ὅμως νὰ διατηρήσω τὴν ἀταραξίαν μου καὶ κατὰ πρῶτον ἠρεύνησα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης, εἶτα δὲ εἰς τὰ πέριξ καὶ μάλιστα τὰ πρὸ τῆς εἰσόδου, προσπαθοῦσα νὰ νενύρω ἴχνος τι, ἐξ οὗ νὰ βεβαιωθῶ, ἐάν ἡ Λαύρα ἦλθεν ἢ ὄχι ἐκεῖ. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δὲν ἐφάνετο κανὲν σημεῖον, ὅτε εἰσῆλθον· ἀλλ' ἐκ τινῶν ἰχνῶν βημάτων, ἅτινα παρετήρησα ἔξω ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἐνόησα ὅτι διήλθεν ἐκεῖθεν.

Ἐξετάζουσα ἀνεύρον δύο εἰδῶν ἴχνη, τὰ μὲν πλατέα καὶ ὡς ἐφάνετο προξενηθέντα ὑπὸ ἀνδρικοῦ ποδός, τὰ δὲ μικρότερα, ὧν τὰς διαστάσεις ἐξακριβώσα, μετρήσασα αὐτὰ διὰ τοῦ ἰδιοῦ μου ποδός, καὶ ἅτινα, ἤμην βεβαία, ὅτι ἦσαν τῆς Λαύρας. Εἰς τὸ πρὸ τῆς καλύβης ἔδαφος ἀφθονα ἦσαν ἐπίσης τὰ ἴχνη. Παρὰ τὴν μίαν τῶν πλευρῶν τῆς καλύβης, ἐγγύτατα τοῦ τοίχου, ὃν προσφύλακτεν ἢ προεξοχὴ τῆς στέγης, ἀνεκάλυψα μικρὰν ὀπήν εἰς τὴν ἄμμον. γενομένην βεβαίως ὑπὸ ἀνδρικῆς χειρός. Τὴν ἐσημείωσα παραδικῶς καὶ ἐστράφη ἀμέσως, ὅπως παρακολούθησά τὰ ἴχνη, ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερον βραδίζουσα πρὸς τὴν διεύθυνσιν, ἣν αὐτὰ μοὶ ἐδείκνυον.

Τὰ ἴχνη μὲ ὠδήγησαν, ἀναχωρήσαντες ἐκ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τῆς καλύβης καὶ παρὰ τὸ σύνορον τῆς δειροφυτείας, εἰς ἀπόστασιν ἣν ὑπελόγησα ὡσεὶ διακοσίων μέχρι τριακοσίων υἰαρθῶν, ὅτε δὲ ἀφικόμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο παρετήρησα ὅτι δὲν ἐφάνετο κανὲν ἴχνος ἐπὶ τοῦ ἄμμουδους ἐδάφους. Ἐνόησα ἐκ τούτου ὅτι τὰ ἄτομα ὧν παρηκολούθησα τὰ ἴχνη εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς δειροφυτείας κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ὁπόθεν εἰσῆλθον καὶ ἐγὼ εἰς αὐτήν. Κατ' ἀρχὰς οὐδεμίαν ἀνεκάλυψα ἀτραπὸν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους εὗρον μίαν μόνον διαγραφομένην μετὰξὺ τῶν δένδρων καὶ αὐτὴν ἠκολούθησα. Μὲ ἔφερον αὐτὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωρίου μέχρι σημείου τινός, ὅπου διεστχυροῦτο παρ' ἄλλης ἀτραποῦ καὶ ὅπου κατ' ἀνάγκην ἐσταμάτησα. Οἱ θάμνοι ἐφύοντο ταπεινοὶ καὶ πυκνοὶ ἐκατέρωθεν. Ἐδίσταζον, ἀγνοοῦσα ποῖον δρόμον ἔπρεπε νὰ κολουθήσω καὶ ἐνταυτῷ παρετήρουν τοὺς θάμνους, ὅτε αἰφνης διέκρινα ἐπὶ τῶν κλωνίων ἀκάνθης τεμάχια παρυφῆς ἀποσπασθέντα ἐκ γυναικειῶν περιωμίου. Ἐξετάσασα ἐκ τοῦ συνεγγυς τὴν παρυφῆν ἐβεβαιώθη ὅτι ἀνῆκεν εἰς περιωμίου τι τῆς Λαύρας καὶ ἐν τῷ ἄμῳ ἐπροχώρησα εἰς τὴν δευτέραν ἀτραπὸν. Αὐτὴ μὲ ὠδήγησε τέλος, πρὸς μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ πύργου¹. Ἐσκέφθην ὅτι ἡ Λαύρα ἐξ ἀπροόπτου τινός αἰτίου ἐδέησε νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸ ἐμοῦ διὰ τῆς πλαγίας αὐτῆς ὁδοῦ. Εἰσῆλθον διὰ τῆς ἐσωτερικῆς αὐλῆς καὶ τῶν δωματίων, τῶν προσδιωρισμένων διὰ τοὺς ὑπρέτας. Τὸ πρῶτον ἄτομον ὅπερ συνήτησα διορχομένη δι' αὐτῶν ἦτο ἡ κυρία Μίτσελσον, ἡ ἐπιστάτρια.

— Γνωρίζεις, τὴν ἠρώτησα, ἂν ἡ κυρία Κλαῦδ ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ περιπάτου;

— Ἡ μιλαίδη ἐπέστρεψε πρὸ ὀλίγου μετὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ἀπήντησεν ἡ ἐπιστάτρια. Πολὺ φοβοῦμαι ὅμως, δεσποινίς Χαλκομβ, ὅτι κατὶ δυστύχημα θὰ συνέβη.

Ἡσθάνθη διὰ μίαν ἐκλείπουσαν τὴν πνοὴν μου.

— Τί συνέβη; τὴν ἠρώτησα μετὰ φωνῆς μόνον ἀκουομένης ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ἡ μιλαίδη ἀνέβη εἰς τὰ δωματῖα τῆς δακρυομένη καὶ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μὲ διέταξε νὰ ποπέψω τὴν Φανὴν, ἣτις ὀφείλει νὰ φύγῃ ἐδῶθεν ἐντὸς μίαν ὥραν.

Ἡ Φανὴ ἦτο ἡ θαλαμηπόλος τῆς Λαύρας, ἀγαθὴ καὶ ἀφωσιωμένη παιδίσκη, ἣτις συνέζη μετ' αὐτῆς πρὸ πολλῶν ἐτῶν, τὸ μόνον ἄτομον ἐκ τῶν ἐν τῷ πύργῳ, περὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ ὁποῖου ἤμεθα βέβαιαι.

— Ποῦ εἶνε ἡ Φανὴ; ἠρώτησα.

— Εἰς τὸ δωματίον μου, δεσποινίς Χαλκομβ. Ἡ καυμένη ἡ νέε εἶνε εἰς κακὴν κατάστασιν. Τὴν ἔκαμα νὰ καθήσῃ ἐκεῖ μετὰ ὀλίγον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἐπορεύθη εἰς τὸ δωματίον τῆς κυρίας Μίτσελσον καὶ εὗρον τὴν Φανὴν ἠρηνούσαν πικρῶς εἰς μίαν γωνίαν, ἔχουσαν δὲ παρ' αὐτὴν ἔτοιμον ἤδη τὸν ὀδοιπορικὸν της σάκκον.

Δὲν ἠδυνήθη κατ' οὐδέναν τρόπον νὰ μοὶ ἐξηγήσῃ τὰ αἰτία τῆς ἀποτόμου αὐτῆς ἀπολύσεως. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ διέταξε νὰ πληρωθῇ εἰς αὐτὴν ἐνὸς μηνός μισθός καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως. Καμμία δικαιολόγησις δὲν προσεβλήθη, καμμία ἐπίπληξις δὲν ἐγένετο πρὸς αὐτήν. Τῇ ἀπηγορεύθη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν μεσολάβησιν τῆς κυρίας της, τῇ ἀπηγορεύθη νὰ τὴν ἴδῃ, ἔστω καὶ διὰ μίαν μόνον στιγμὴν, ὅπως τὴν ἀποχαιρετίσῃ, πρὶν ἀναχωρήσῃ. Ὄφειλε νὰ π-

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 60.

έβλη άνευ εξήγησεως και άνευ αποχαιρετισμού· νάπέλθη άμέσως.

Αφού παρηγόρησα την άτυχη νεάνιδα, διά φιλικών τινων λόγων, την ήρώτησα που έσκόπευε νά διανυκτερεύση. Μοι άπήντησεν, ότι έσκόπευε νά καταφύγη εις τό μικρόν ξενοδοχείον του χωρίου, διότι ή ξενοδόχος ήτο γυνή άξιολόγος, γνωστή εις όλους τούς έν Μπλάκ - ούάτερ - Πάρκ ύπηρέτας. Έκειθεν, άναχωρούσα λίαν πρωί, ήδύνατο νά επιστρέψη την μεθαύριον κατ' εὐθείαν εις Κώμπερλανδ, χωρίς νά σταματήσει εις Λονδίνον, όπου οὐδέποτε είχε μεταβή.

Άμέσως έσυλλογίσθη, ότι ή άναχώρησις της Φανής μάς παρείχε μέσον άσφαλές συγκοινωνίας μετά του Λονδίνου και του Λίμμεριτζ-Χάουζ, έξ ου ήτο άνάγκη ίσως νά έπωφεληθώμεν. Διό τή είπα, ότι έμελλε νά λάβη μέχρις έσπέρας παραγγελίαν τινά εκ μέρους της κυρίας της και έμω και νά έχη πεποιθήσιν, ότι ήμεϊς θα προσπαθήσωμεν νά την συνδράμωμεν κατ' τας ήμέρας της στερήσεως, ως προσωρινώς έμελλεν ίσως νά υποστη άπερχομένη της οικίας. Μετά τουτο έτεινα πρὸς αὐτήν την χείρα και άνήλθον εις τό πρώτον πάτωμα.

Έκρουσα άμέσως και ήνοιξε την θύραν ή εύσαρκος εκείνη και χονδροκωμωμένη ύπηρέτρια, ήτις, άναίσθητος, ως νά ήτο εκ ξύλου, είχε θέσει εις τόσον δύσκολον δοκιμασίαν την ύπομονήν μου, την ήμέραν, καθ' ήν άνευρον τον τετραυματισμένον κύνα. Κατόπιν έμαθα, ότι έκαλείτο Μαργαρίτα Πόρτσερ, και ότι ήτο ή μάλλον άδέλιος και ρυπαρά έξ όλων των έν τή ύπηρεσία του πύργου γυναικών.

Ός ήνοιξε την θύραν, έστη επί του ούδου έμπροσθέν μου μετ' επιμόνου σιγής, ποιούσα διά του στόματος ήλίθιον μορφασμόν.

— Διατί στέλεις αὐτοῦ; Δέν βλέπεις ότι θέλω νά περάσω;

— Ά, ναι! . . . άλλα δέν επιτρέπεται.

Αὐτῆς της άπαντήσεως έτυχον μετ' άλλου μορφασμοῦ έτι έκφραστικωτέρου.

— Πως τολμάς νά μου όμιλής έτσι; . . . Φύγε άπ' εκεί γρήγορα!

Πλὴν αὐτῆ εξέτεινεν εκάτέρωθεν τούς χονδρούς βραχιόνάς της, άπολήγοντας εις χείρα έρυθράν και ή ήλιθιος κεφαλή της μοι άπήντησε διά νεύματος άρνητικου.

— Εἶνε διαταγή του κυρίου! εἶπεν εξακολουθοῦσα νά σεϊρ την κεφαλήν.

Εδέησε πολλὰς προσπάθειας νά καταβάλλω, όπως κρατηθῶ και μη κατέλθω εις συζήτησιν μετ' αὐτῆς επί ταιούτου θεματος, ένθυμηθεῖσα ότι πάσα λέξις επί του προκειμένου έπρεπε άπό τούδε και εις τό εξῆς ν' άπευθυνθῆ πρὸς τον κύριόν της.

Έστρεψα τὰ νῶτα εις την ύπηρέτριαν και άμέσως εκίνησα νά εύρω τόν άνταξίον αὐτῆ κύριόν της. Όμολογῶ μετὰ λύπης, ότι ή άπόφασις του νά τηρήσω την άπάθειάν μου δι' οὐρανῆποτε άφορμήν έρεθισμοῦ και άν ήθελε μοι παράσχει, ο σίρ Πέρσιβαλ, ή τόσον φρόνιμος αὐτῆ άπόφασις είχε λησμονηθῆ, ως νά μη την είχα λάβει ποτέ. Άλλως τε μετ' όσα ύπέφερα και ύπέμεινα

έν τῆ οικίᾳ εκείνη, ήσθανόμην ποιάν τινά αγαλλίασιν διά την τόσην όργήν μου.

Η αἴθουσα και τό έστιατόριον, εις α παρετήρησα άλληλοδιαδόχως, ήσαν κενά. Διηυθύνθη πρὸς την βιβλιοθήκην και αὐτόθι πράγματι εύρον τον σίρ Πέρσιβαλ μετὰ του κόμητος και της κυρίας Φόσκου. Και οι τρεῖς ήσαν όρθιοι πλησίον άλλήλων ιστάμενοι, ο δε σίρ Πέρσιβαλ εκράτει εις χείρας μικράν λωρίδα χαρτίου. Καθ' ήν στιγμήν ήνοιγον την θύραν, ήκουσα τον κόμητα λέγοντα:

— Όχι! . . . μυριάκις όχι!

Προέβην κατ' εὐθείαν πρὸς τον οικοδεσπότην και βλέπουσα αὐτόν άτενωῶς κατὰ πρόσωπον:

— Δέν μοι λέγετε, σίρ Πέρσιβαλ, τον ήρώτησα, μετεβλήθησαν τὰ δωμάτια της συζύγου σας εις φυλακήν και διά διαταγῆς σας έτέθη ως δεσμοφύλαξ πρὸ αὐτῶν μία ύπηρέτρια;

— Ναι. οὕτως έχει ακριβῶς, μοι άπήντησε. Προσέξατε δε μήπως λάβη και άλλην διαταγήν ή ύπηρέτρια; προσέξατε μήπως και τό ιδιόν σας δωμάτιον μεταβλήθη εις φυλακήν!

— Προσέξατε σεῖς μάλλον, ως πρὸς τον τρόπον μετ' ου φέρεσθε πρὸς την σύζυγόν σας! . . . προσέξατε σεῖς μάλλον εις τὰς κατ' έμου άπειλάς σας! εἶπον άφιμένη έν τῆ παραφορᾷ της εκρηγνυομένης όργῆς μου. Εἰς την Άγγλίαν ύπάρχουσι νόμοι προστατεύοντες τὰς γυναίκας άπό τὰς ὕβρεις και τὰς εκβιάσεις. Άν μίαν τρίχα έγγιζήτε εκ της κεφαλῆς της Λαύρας, άν με στερήσετε της ελευθερίας μου, ότι δήποτε και άν συμβῆ θα επικαλεσθῶ την προστασίαν των νόμων τούτων!

Άντι νά μοι άπαντήση, έστράφη πρὸς τον κόμητα.

— Τι σας έλεγα; εἶπε. Και τώρα τί λέγετε σεῖς;

— Εκείνο τό όποτον σας είπα, άπήντησεν ο κόμης. Όχι, και πάλιν όχι!

Άν και δέν προσείχον όλως διόλου, προκατειλημμένη έτι εκ της σφοδρᾶς άγανακτησεῶς μου, ήσθάνθη έν τούτοις τούς φαιούς, άταράχους, ψυχρούς όφθαλμούς του προσηλωμένους άτενωῶς επ' έμου. Αφού όμιλήσεν, έστράφη πρὸς τό άλλο μέρος και άπέτεινε πρὸς την σύζυγόν του νεύμα εκφραστικόν. Άμέσως ή κυρία Φόσκου έλθοῦσα, έστη παρὰ τό πλευρόν μου, άποτεινομένη δε πρὸς τον σίρ Πέρσιβαλ, πρὶν αὐτός ή έγώ λάβωμεν τον λόγον:

— Εὐδοκήσατε, παρακαλῶ, νά με άκροασθῆτε ολίγον, εἶπε διά της καθαρᾶς, ψυχρᾶς και άταράχου φωνῆς της. Έχω καθήκον νά σας εύχαριστήσω διά την φιλοξενίαν σας, σίρ Πέρσιβαλ. άλλ' όφείλω νά σας εἶπω, ότι δέν σκοπεύω νά έπωφεληθῶ αὐτῆς επί πλέον. Δέν δύναμαι νά κατοικήσω εις οικίαν, όπου συμπεριφέρονται πρὸς τὰς κυρίας, όπως έφάρθητε σήμερον πρὸς την σύζυγόν σας και πρὸς την δεσποινίδα Χάλκομβ.

Ο σίρ Πέρσιβαλ ώπισθοδρόμησεν έν βῆμα και μετ' άφώνου προσοχῆς, μ' όφθαλμούς άπλανείς, έστη παρατηρῶν αὐ-

τήν. Η δήλωσις ήν ήκουσε, δήλωσις ήν έγίνωσκεν καλῶς ότι ή κυρία Φόσκου δέν θα εξέφερεν άνευ της εξουσιοδοτήσεως του συζύγου της, έφαινετο άπολιθώσασα αὐτόν. Ο κόμης εξακολουθῶν νά μένη όρθιος παρὰ την σύζυγόν του, παρετήρει αὐτήν μετὰ θαυμασμοῦ επί μάλλον και ένθουσιώδους.

— Εξάισια! εἶλεγε καθ' έαυτόν. Και ένῶ όμιλεῖ, έπλησίασεν, έλαβε μίαν των χειρῶν της συζύγου του και την έθεσεν υπό τον βραχιόνά του. Εἶμαι εις τὰς διαταγὰς σου, Έλεονώρα, εξακολούθησε λέγων μετ' ήρέμου αξιοπρεπείας οἶαν οὐδέποτε είχον ίδει έν αὐτῷ. Εἶμαι επίσης εις τὰς διαταγὰς της δεσποινίδος Χάλκομβ, άν θέλῃ νά μου κάμῃ την τιμήν νά δεχθῆ την συνδρομήν μου, ήν δύναμαι νά θέσω εις την διάθεσίν της.

— Άλλά τί έννοεῖτε λοιπόν; άνέκραξεν ο σίρ Πέρσιβαλ, καθ' ήν στιγμήν ο κόμης άγων εκ του βραχίονος την σύζυγόν του έβαδίζεν ήσυχως πρὸς την θύραν.

— Συνήθως λέγω, ότι λέγω, άλλα την φορὰν ταύτην λέγω, ότι λέγει ή σύζυγός μου, άπήντησεν ο άνεξιχνιστος εκείνος άνήρ. Πρὸς στιγμήν ήλλάξαμεν τὰ μέρη μακκαί έγώ σκέπτομαι όπως σκέπτεται ή κυρία Φόσκου.

Ο σίρ Πέρσιβαλ συνέστρεψε μετὰ θυμοῦ τό χαρτίον, όπερ εκράτει εις την χείρα του και παρεντιθέμενος μεταξύ του κόμητος και της θύρας:

— Όπως θέλετε! . . . εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ, μετὰ τόνου όργίλου πείσματος και άγανακτησεως. . . όπως θέλετε! θα ἴδωμεν όμως τί θα συμβῆ!

Και ταῦτα εἰπὼν έξῆλθε της βιβλιοθήκης.

Η κυρία Φόσκου προσέβλεψε τὸν σύζυγόν της δι' εταστικῷ βλέμματι.

— Έφυγε πολὺ αἰφνιδίως, εἶπε τί σημαίνει τούτο;

— Σημαίνει ότι άμφοτέροι ήμεῖς άνεκαλέσαμεν εις την τάξιν τον χειρίστον των χαρακτήρων του Ηνωμένου Βασιλείου. Σημαίνει, δεσποινίς Χάλκομβ, ότι ή κυρία Κλαῦδ δέν θάπαντήση πλέον τόσον άπρεπῆ και άνοικειον συμπεριφορὰν, ότι ή γενομένη καθ' ύμῶν σήμερον άσυγχώρητος προσβολή δέν θα έπαναληφθῆ. Σας εκφράζω τον θαυμασμόν μου διά την θαρραλέαν διαγωγὴν, ήν εδείξατε κατὰ τόσον κρίσιμον στιγμήν.

— Θαυμασμόν ειλικρινῆ! . . . εἶπε πρὸς αὐτόν ύπαγορεύουσα ή κυρία Φόσκου.

— Θαυμασμόν ειλικρινῆ, επάνελαβεν ο κόμης ως εύπειθῆς ήχώ της συζύγου του.

Δέν είχον πλέον ως έρεισμα την δύναμιν εκείνην ήν ήντλουν πρό μικροῦ εκ της αντίστασεῶς μου κατὰ της άδικίας και της αλαζονείας. Η άνυπόμονος άνάγκη, ήν ήσθανόμην όπως επανίδω την Λαύραν και ακριβῶς τὰ εις την καλύβην συμβάντα και ή συναισθησις της άδυναμίας εις ήν περιέστην, ένεκα της άγνοίας εις ήν διετέλουν ως πρὸς τὰ γενομένα, μ' έβάρυνον και μ' επέιζον άφορητῶς.

Προσεπάθησα νά προσποιηθῶ λαλοῦσα

πρὸς τὸν κόμητα καὶ τὴν σύζυγόν του μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, μεθ' οὗ καὶ ἐκείνο ἐλάλουν πρὸς ἐμέ· ἀλλ' οἱ λόγοι ἐξέπνεον ἐπὶ τῶν χειλέων μου· μοὶ ἔλειπεν ἡ πνοή· τὸ βλέμμα ἐστρέφετο ἀκουσίως πρὸς τὴν θύραν. Ὁ κόμης, ὅστις ἐνόει τὴν στενωχωρίαν μου, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθε φροντισίας ὅμως νὰ τὴν κλείσῃ ὀπισθὲν του. Ταῦτοχρόνως ὁ σὶρ Πέρσιβαλ κατήρχετο θορυβωδῶς τὴν κλίμακα. Τοὺς ἤκουσα ἐξωσυνομιλοῦντας χαμηλοφώνως, ἐνῶ ἡ κυρία Φόσκου, μὲ ἦθος ὅλως γαλήνιον καὶ μὲ πάσας τὰς διατυπώσεις τῆς ἐθιμοτυπίας, μοὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν, ἣν ἠσθάνετο, διότι ἡ διαγωγὴ τοῦ Πέρσιβαλ δὲν τὴν ἠνάγκασε νὰπέλθῃ ἐκ Μπλάκ - οὐάτερο - Πάρκ.

Ἐνῶ ἡ κυρία Φόσκου ὠμίλει, ἠνοιχθὴ ἡ θύρα καὶ ὁ κόμης προεξέτεινε μέσον αὐτῆς τὴν κεφαλὴν,

— Δεσποινίς Χάλκομβ, εἶπε, χαίρω δυνάμενος ν' ἀναγγείλω ὑμῖν, ὅτι ἡ κυρία Κλάϊντ ἀνέλαβεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ πᾶσαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῇ ἐξουσίαν. Ἐνόμισα ὅτι θὰ ἠὲ χαρισταίθετε μανθάνουσα ἀπὸ ἐμὲ κάλλιον ἢ ἀπὸ τὸν σὶρ Πέρσιβαλ τὴν εἰδησὶν τῆς εὐχαρίστου ταύτης μεταβολῆς, καὶ δι' αὐτὸ ἐπέστρεψα ἐπίτηδες, διὰ νὰ σὰς τὴν ἀναγγείλω.

— Θαυμαστὴ ἀβρότης! . . . εἶπεν ἡ κυρία Φόσκου, ἀνταμειβούσα διὰ τοῦ αὐτοῦ νομίματος καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ, ὃν ἀπέτεινε πρὸς αὐτὴν πρὸ ὀλίγου ὁ σύζυγός της τσοῦτον ἐπιχαρίτως. Ὁ κόμης ἐμειδίσατο προσκλίνων, ὡς ν' ἀπῆντα εἰς τὸ φιλοφρόνημα εὐγενοῦς τινος ἑξήνου, καὶ προεμέρισε, διὰ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ διέλθω.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἀνέμενε ὄρθιος εἰς τὸν πρόδρομον. Ἐνῶ ἀνηρχόμην ἐν σπουδῇ τὴν κλίμακα, τὸν ἤκουσα προσκαλοῦντα ἀνυπομόνως τὸν κόμητα, μείναντα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ.

— Τί κάθησαι καὶ περιμένεις; ἔλεγεν, ἔχω νὰ σοῦ ὀμιλήσω.

— Καὶ ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην νὰ σκεφθῶ ἐπὶ τινὰς στιγμάς. . . Περιμένε, Πέρσιβαλ, περιμένε! θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ βραδύτερον.

Οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ φίλος του εἶπον ἄλλο τι. Φθάσασα εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἔδραμον διὰ τοῦ διαδρόμου, καὶ ἐν τῇ σπουδῇ μου ἐλησμόνησα νὰ κλείσω τὴν θύραν τοῦ ἀντιθαλάμου, ἐκλείσας ὅμως εὐθὺς ὡς εἰσῆλθον τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος.

Ἡ Λαύρα ἐκάθητο εἰς τὴν ἄκραν τοῦ θαλάμου, μὲ τοὺς βραχίονας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ κρύπτουσα τὸ πρόσωπον μετὰ τῶν χειρῶν. Ἠγέρθη διὰ μίαν, καὶ ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς, ὅτε μὲ εἶδεν ἐμφανιζομένην.

— Πῶς ἦλθες; μὲ ἠρώτησεν· τίς σοὶ ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθῃς; . . . Ὅχι, ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, ὑποθέτω!

Ἀνυπομονοῦσα νὰ μάθω πρὸ παντὸς ἄλλου ὅσα εἶχε νὰ μοὶ διηγηθῇ, δὲν ἀπῆντα κατ' ἀρχάς. Τὸ πνεῦμά μου ἀπησχόλουν ἀποκλειστικῶς αἱ ἐρωτήσεις, ἃς ἐσκόπευον νὰ τῇ ἀποστῶ. Ἄλλὰ καὶ ἡ Λαύρα ἀφ' ἐτέρου ἐπεθύμει τὸσον ζωηρῶς

νὰ μάθῃ τί συνέβη κάτω, ὥστε ἀδύνατον ὑπῆρξε νάντιστῶ εἰς τὴν περιεργίαν της. Ἐπειδὴ δ' ἐπανελάμβανεν ἀδιακόπως τὴν ἐρώτησίν της,

— Βεβαίως, ὁ κόμης ἦτο, ἀπῆντα μετ' ἀνυπομονησίας. Ποῖος ἄλλος θέλεις νὰ ἔγῃ τόσον ἐπιρροὴν ἐδῶ μέσῃ;

Ἡ Λαύρα μὲ διέκοψε μετὰ κινήματος ἀηδίας.

— Μὴ μοῦ ὀμιλῆς περὶ αὐτοῦ! ἀνέκραξεν. Ὁ κόμης εἶνε τὸ ἀχρεϊότερον τῶν ἐπὶ γῆς πλασμάτων· εἶνε ἐλεεινὸς κατὰ σκοπὸς! . . .

Πρὶν αὐτῆς ἡ ἐγὼ προσθάσωμεν νὰ προφέρωμεν ἄλλην λέξιν, δύο ἢ τρεῖς ἐλαφρὰ κτυπήματα, ἠγῆσαντα ἡρέμα ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου, ἐνέδελον ἡμᾶς εἰς μεγάλην ταραχὴν.

Δὲν εἶχον ἀκόμη καθῆσαι, καὶ ἔδραμον ἐν τῷ ἄμα νὰ βεβαιωθῶ ποῖος ἦτο. Ὅτε ἠνοιξα τὴν θύραν, ἡ κυρία Φόσκου εὐρέθη ἐνώπιόν μου, κρατοῦσα τὸ μανδύλιόν μου εἰς τὴν χεῖρά της.

— Σὰς ἔπεσε κάτω εἰς τὴν κλίμακα, δεσποινίς Χάλκομβ, εἶπε, καὶ ἐθεώρησα καλόν, ἐπιστρέφουσα εἰς τὰ δωμάτιά μου, νὰ σὰς τὸ φέρω. . .

Ἡ συνήθως ὠχρὰ ὄψις της εἶχε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν λευκότητα φρυγάνου, ὥστε ἀκουσίως ἐφρικίσασα ἰδοῦσα αὐτὴν. Αἱ χεῖρές της, αἱ συνήθως τόσον ἀκίνητοι, ἐτρεμον σφοδρῶς, καὶ τὸ βλέμμα της, ὅπερ ἀνεζήτει εἰς τὸ ἄκρον τοῦ θαλάμου τὴν Λαύραν, προσωμοίαζε μὲ βλέμμα λυκαίνης πεινώσης. . .

Πρὶν κρούσῃ τὴν θύραν, εἶχεν ἀκροσθῆ. Τὸ διέκρινα ἐκ τῆς ὠχρᾶς μορφῆς της, ἐκ τοῦ τρόμου τῶν χειρῶν της, ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ βλέμματός, ὅπερ ἐροῦπτεν ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς μου.

Μετὰ μίαν στιγμὴν προσδοκίας ἀπεμακρύνθη ἀπ' ἐμοῦ, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, καὶ ἀπῆλθε βραδέως. Ἀμέσως ἐγὼ ἐκλείσας τὴν θύραν.

— Λαύρα! Λαύρα! ἀνέκραξα, ἀμφοτέρω θὰ πληρώσωμεν πολὺ ἀκριβὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶπες, ὅτι ὁ κόμης εἶνε κατὰ σκοπὸς.

— Καὶ σύ, Μαριάννα, ἂν ἤξευρες ὅσα ἤξεύρω, θὰ τῷ ἀπέδιδες αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἡ Ἄννα Κάδερικ δὲν ἠπάτατο. Τρίτον τι ἄτομον τῷ ὄντι εὐρίσκειτο καὶ μᾶς κατ-εσκόπευε χθὲς ἐν τῇ δένδροφυτείᾳ καὶ τὸ ἄτομον τοῦτο. . .

— Εἶσαι βεβαία ὅτι ἦτο ὁ κόμης;

— Εἶμαι πληρέστατα βεβαία. Αὐτὸς εἶνε ὁ κατὰ σκοπὸς τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ· αὐτὸς ἀνέλαβε νὰ τὸν πληροφορήσῃ ἀκριβῶς· αὐτὸς ὠδήγησε τὸν σὶρ Πέρσιβαλ ποῦ νὰ τοποθετηθῇ καὶ νὰ ἐνεδρεύσῃ ὅλον τὸ πρωὶ διὰ νὰ μᾶς συλλάβῃ ὁμοῦ, τὴν Ἄνναν Κάδερικ καὶ ἐμέ.

— Ἀνεκαλύφθη ἡ Ἄννα; Τὴν εἶδες πλησίον τῆς λίμνης;

— Ὅχι, ὀφείλει τὴν σωτηρίαν της εἰς τὸ ὅτι δὲν ἦλθεν. Ὅτε ἔφθασα εἰς τὴν καλύβην κανεὶς δὲν εὐρίσκειτο ἐκεῖ ἀκόμη.

— Ἀληθῶς;

— Εἰσῆλθον καὶ ἐπερίμενα καθημέρη

ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Ἄλλ' ἐκ τῆς ἀνησυ-
χίας, ἣν ἠσθάνομην, ἠγέρθητι πάλιν, διὰ
νὰ περιέλθω τὰ περίξ τῆς καλύβης. Ἐνῶ
ἠτοιμαζόμην νὰ διέλθω διὰ τῆς θύρας, εἶ-
δον πλησιέστατα τῆς προσόψεως ἕγνη τινὰ
κεχαραγμένη ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἐκυψα διὰ
νὰ τὰ ἐξετάσω, καὶ ἀνεγνώρισκα ὅτι τὰ ἕ-
γνη ἦσαν μίαν λέξιν γεγραμμένην διὰ χον-
δρῶν χαρακτῆρων· ἡ λέξις αὕτη ἦτο:
Κοιτάξατε!

— Καὶ σύ ἔσκαψες τὴν ἄμμον διὰ νὰ
ἐρευνήσῃς ὑποκάτω;

— Πῶς τὸ γνωρίζεις, Μαριάννα;

— Εἶδα τὸν μικρὸν λάκκον, παρακο-
λουθούσα τὰ ἕγνη σου, μέχρι τῆς καλύ-
βης· ἀλλ' ἐξακολούθει, ἐξακολούθει! . . .

— Λοιπὸν καὶ ἀφήρεται τὴν ἄμμον τῆς
ἐπιφανείας καὶ ἀνεύρον εὐθὺς ὑποκάτω μι-
κρὸν λωρίδα χαρτίου, περιέχουσαν γραμ-
μάς τινὰς, ὑπογεγραμμένας μὲ τὰ ἀρχικὰ
στοιχεῖα τῆς Ἄννης Κάδερικ.

— Ποῦ εἶνε τὸ χαρτίον;

— Μοῦ τὸ ἐπῆρεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ.

— Ἐνθυμίσαι τί ἔλεγεν; Νομίζεις,
ὅτι δύνασαι νὰ μοῦ ἐπανκλάβῃς τὸ περι-
χόμενον;

— Τὴν οὐσίαν τὴν ἐνθυμοῦμαι βεβαίως,
διότι τὸ γράμμα ἦτο βραχυτάτον. Ἄν
ἦσο σύ, θὰ τὸ ἐνθυμίσαι ὅλον λέξιν πρὸς
λέξιν.

— Προσπάθησε νὰ μοῦ εἴπῃς, πρὶν ἐξ-
ακολουθήσῃς, ἐπάνω κάτω τὴν ἔννοιαν
τῆς ἐπιστολῆς.

Ἡ Λαύρα ὑπήκουσε, καὶ ἀντιγραφῶ ἐδῶ
ἀκριβῶς, ὅπως μοὶ τὰς ὑπεγόρευσε, τὰς
ἐξῆς γραμμαίας.

«Χθὲς μὲ εἶδον εὐρισκομένην μαζί σοῦ εἰς γέρον
μεγαλόσωμος καὶ εὐταρκος· ἠναγκάσθην νὰ τρέξω,
διὰ νὰ φύγω. Εὐτυχῶς δὲν ἦτο τότε εὐκίνητος,
ὥστε νὰ μὲ ὑπερῆ κατὰ τὴν ταχύτητα, καὶ μετὰ
τῶν δένδρων ἔλασε τὰ ἕγνη μου. Δὲν ἀποτολμῶ νὰ
ἐπιστρέψω σήμερον κατὰ τὴν ἰδίαν ὄραν. Γράφω τὸ
παρὸν πρὸς εἰδοποίησίν σοῦ καὶ τὸ κρύπτω ὑπὸ τὴν
ἄμμον τὴν ἕκτην ὄραν τῆς πρωίας. Θὰ συνομιλή-
σωμεν πάλιν περὶ τοῦ μυστικοῦ τοῦ κακοῦ συζύγου
σοῦ, ἀλλ' εἰς τόπον ἀσφαλῆ, ἢ ἀλλῶς δὲν θὰ συνο-
μιλήσωμεν. Ἐχετε ὑπομονὴν· οἱ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ
μὲ ἴδῃτε πάλιν ὅσον τάχιστα. A. K.»

Ὁ ὑπαινιγμὸς περὶ τοῦ μεγαλοσώμου
καὶ εὐταρκος γέροντος—καὶ ἡ Λαύρα ἦτο
βεβαία, ὅτι ἐπανελάμβανεν ἀκριβῶς τὴν
ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκφρασίαν—δὲν κατέλειπε
καμμίαν ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὴν ταυτό-
τητα τοῦ ἀδιακρίτου μάρτυρος. Ἐνθυμοῦ-
μαι ὅτι εἶπα πρὸς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ τὴν
προτεραίαν, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κόμητος,
ὅτι ἡ Λαύρα εἶχε πορευθῆ πρὸς τὸ μέρος
τῆς καλύβης, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀπο-
λεσθείσης καρφίδος της. Πιθανώτατα ὁ
κόμης τὴν παρηκολούθησε συμφώνως πρὸς
τὰς ἀβρόφρονας ἐξείς του, διὰ νὰ τὴν
καθησυχάσῃ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὑ-
πογραφῆς, εὐθὺς ὡς μοὶ ἀνήγγειλεν εἰς
τὴν αἴθουσαν, ὅπου εὐρισκόμην, ὅτι ὁ σὶρ
Πέρσιβαλ μετέβαλε γνώμην. Τοιοῦτοτρό-
πως ἀφίκετο εἰς τὰ περίξ τῆς καλύβης,
καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἄννα Κάδερικ τὸν εἶ-
δεν ἀναμφίβολον ἐπίσης ἦτο ὅτι βλέπων
αὐτὴν ἀποχωριζομένην διὰ μίαν ἀπὸ τῆς
Λαύρας καὶ τρεπομένην εἰς φυγὴν, ἔκρινεν
ἐπ' ἀνάγκης νὰ τρέξῃ κατόπιν αὐτῆς, ἀλλ'

ἡ καταδιώξις του ὑπῆρξε ματαία, ὡς γινώσκωμεν. Δὲν ἠδυνήθη νάκούσῃ τίποτε ἐκ τῆς προηγουμένης συνδιαλέξεως. Ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ τοῦ πύργου καὶ τῆς λίμνης καὶ τῆς ἀκριβοῦς παραβολῆς τῆς ὥρας, καθ' ἣν μὲ ἀφῆσεν εἰς τὴν αἰθούσαν μετ' ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ Λαύρα καὶ ἡ Ἄννα Κάδερικ ἔσχον τὴν πρώτην αὐτῶν συνέντευξιν, οὐδεμία κατελείπετο περὶ τούτου ἀμφιβολία.

Ἀφοῦ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ λογικὸν τοῦτο συμπέρασμα, εὐθύς ἡ περιεργία μου ἐξηγήθη ἀνυπομῶνως νά γνωρίσῃ ὅποια ἦσαν αἱ ἀνακαλύψεις τοῦ σίρ Πέρισβιλ μετὰ τὰς πληροφορίες, αἱ τῷ παρῆσαν ὁ κόμητος Φόσκος.

— Καὶ πῶς σοῦ ἐπῆρε τὴν ἐπιστολήν; ἠρώτησα τὴν Λαύραν. Τί ἔκχαρες, ἀφοῦ τὴν ἐξήγαγες ἐκ τῆς ἀμμου, ὅπου ἦτο κερκρυμμένη;

— Ἀφοῦ τὴν ἀνέγνωσα μέχρι τέλους, ἀπήντησεν, εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην, διὰ νά καθίσω νά τὴν ἀναγνώσω ἐκ νέου με ἡσυχίαν. Ἐνῶ ἦμην προσηλωμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσίν της, σκιά τις ἐξέταθη αἴφνης ἐπὶ τοῦ χαρτίου. Ἦγειρα τὸ βλέμμα καὶ εἶδον τὸν σίρ Πέρισβιλ ὄρθιον εἰς τὴν θύραν καὶ παρατηροῦντά με.

— Δὲν προσεπάθησες νά τὴν κρούψῃς;

— Προσεπάθησα, ὡς λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖνος μ' ἐσταμάτησεν:

«— Εἶνε περιττὸν νά τὴν κρούψῃς, μοὶ εἶπε, τὴν ἔχω ἤδη ἀναγνώσει...»

Πεφοβισμένη καὶ τεταραγμένη τὸν ἔβλεπα, χωρὶς νά εἰδεύρω τί νά τῷ εἶπω...

«— Ἐλπίζω, ὅτι μ' ἐνόησες, ἐπανέλαθον ἀνέγνωσα ἤδη αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν. Πρὸ δύο ὥρων τὴν ἐξέθαψα, καὶ ἐγὼ ὁ Ἰδιος πάλιν τὴν ἐκρυψα εἰς τὴν θέσιν της; φροντίσας νά γράψω ἐκ νέου ἐπὶ τῆς ἀμμου τὴν λέξιν, ἣτις ἔμελλε νά σέ εἰδοποιήσῃ, ὅπως περιέλιθον ἀφεύκτως τὸ πολυτίμητον αὐτὸ ἔγγραφο εἰς χεῖράς σου. Τώρα κἀνὲν ψεῦμα δὲν δύναται νά σέ σώσῃ ἀπὸ τὴν παγίδα. Χθὲς εἶδες κρυφίως τὴν Ἄνναν Κάδερικ, καὶ σήμερον κρατεῖς ἀνά χεῖράς τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὅποιαν σοῦ ἔγραψεν. Ἐκείνη δὲν τὴν ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου, ἀλλὰ σὺ εὐρίσκεσαι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Δός μου τὴν ἐπιστολήν».

Καὶ ἤλθε πλησίον μου· ἐγὼ ἤμην μόνη, Μαριάννα· τί ἠδυνάμην νά πράξω; Τοῦ τὴν ἔδωσα.

— Τί εἶπε, ἀφοῦ τοῦ τὴν ἔδωσες;

— Κατ' ἀρχὰς δὲν εἶπε τίποτε. Με ἤρπασεν ἐκ τοῦ βραχίονος, με ὠδήγησεν ἐντός τῆς καλύβης καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα περίξ, πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα, ὡς νά ἐφοβεῖτο μὴ τὸν ἴδῃ ἢ τὸν ἀκούσῃ τις. Εἶτα, σφίγγων τὸν βραχίονά μου διὰ τῆς χειρὸς του, καὶ ὁμιλῶν σιγά:

«— Τί σοῦ εἶπε χθὲς ἡ Ἄννα Κάδερικ;» με ἠρώτησε, «θέλω τὰ πάντα νά μάθω, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους».

— Καὶ τοῦ τὸ εἶπες;

— Ἦμην μόνη μετ' αὐτοῦ, Μαριάννα!.. ἡ χεὶρ του σκληρῶς ἐσφιγγε καὶ εἶχε καταστήσει πελιδῶν τὸν βραχίονά μου. Τί ἤθελε; νά πράξω;

— Ὁ βραχίον σου φέρει ἀκόμη τὸ σημεῖον;... Ἄφῃσέ με νά τὸν ἰδῶ.

— Πρὸς τί αὐτὴ ἡ περιεργία σου;

— Θέλω νά τὸν ἰδῶ, Λαύρα, διότι ἡ ὑπομονή μας πρέπει νά ἔχη ὄρια καὶ πρέπει ἀπὸ σήμερον νάρχίσῃ ἡ ἀντίστασις μας. Τὸ ἔχνος αὐτὸ εἶνε ὕπλον, ὅπερ δυνάμεθα νά μεταχειρισθῶμεν κατ' αὐτοῦ... Δεῖξέ μου τὸ εὐθύς. Μίαν ἡμέραν ἴσως, ἐὰν συμβῇ τίποτε, θά δυνήθῃ νά ὀρκισθῶ, ὅτι τὸ εἶδκ.

— Ὡ, Μαριάννα!... μὴ μοῦ λέγῃς αὐτά!... τώρα ὁ βραχίον μου δὲν μοῦ πονεῖ πλέον.

— Δεῖξέ μου τὸν.

Μοῦ ἔδειξε τὰ ἔγχα, ἅτινα δὲν ἦσαν τῷ ὄντι τοιαῦτα, ὥστε νά ὀδύνηται τις καὶ νά παραπονηθῇ δι' αὐτά. Λέγεται κοινῶς, ὅτι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες εἴμεθα καλλιτέραι ἢ χειρότεροι τῶν ἀνδρῶν. Ἐὰν ὁ πειρασμὸς τῆς ἐκδικήσεως, ὅστις εἰς πολλὰς γυναῖκας παρουσιάσῃ κατὰ τὴν ζωὴν των καὶ ἴσχυσε νά τὰς παρασύρῃ, ἐπήρχειτο καὶ εἰς ἐμὲ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν!.. Χάριτι θεῆς ἡ μορφή μου οὐδὲν τοιοῦτο αἰσθημα ἀπεκάλυψε, δυνάμενον νά ἐμπνεύσῃ ἀνησυχίαν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ σίρ Πέρισβιλ. Τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ πλήρες στοργῆς καὶ ἀθωότητος, ἐνόμιζεν ὅτι ἐφοβούμην καὶ ἐθλιβόμην δι' αὐτὴν καὶ οὐδὲν ἄλλο ὑπώπτευσεν.

— Μὴ ἀποδίδῃς τόσην σημασίαν εἰς τὸ πῶγμα, Μαριάννα, εἶπεν ἀφελῶς καταβιδάζουσα τὴν χειρίδα, ἣν εἶχεν ἀνυψώσει· σέ βεβαιῶ ὅτι τώρα πλέον ὁ βραχίον μουδὲν μοῦ πονεῖ.

— Θά προσπαθῶ νά σ' εὐχαριστήσω ἀγαπητῇ μου ἀδελφῇ, τῇ εἰπὼν, καὶ νά ὑπομείνω... Καλὰ, ἀλλὰ εἰπέ μου, τῷ ὁμολόγησες ὅσα σοὶ εἶπεν ἡ Ἄννα Κάδερικ, πάντα ὅσα διηγήθησθε καὶ εἰς ἐμέ;

— Ναί, τὰ πάντα... Τὸ ἀπῆται ἐπιτακτικῶς ἤμην μόνη μετ' αὐτοῦ... πῶς ἠδυνάμην νά τοῦ τὰ ἀποκρούσω;

— Ὅτε ἐτελείωσες, εἶπε τίποτε;

Μ' ἐκύτταξε καὶ ἤρχισε νά γελάσῃ καθ' ἑαυτὸν μετὰ γέλωτός πικροῦ καὶ εἰρωνικῶς.

«— Ἀξιῶ νά μὴ μοῦ ἀποκρούψῃς τίποτε, εἶπε... Θέλω νά μάθω καὶ τὰ λοιπὰ, ἐννοεῖς;... καὶ τὰ λοιπὰ».

Τὸν διεβεβαίωσα μετ' ἐπισιμότητος ὅτι τῷ εἶχον ἀποκαλύψει ἀνεπιφυλάκτως ὅσα ἐγνώριζα.

«— Ἀ, μπᾶ! ἀπήντησε· γνωρίζεις περισσότερα ἀπ' ὅσα μοὶ εἶπες, δὲν θέλεις νά ὁμιλήσῃς; καλὰ! θά σέ ἀναγκάσω ἐγὼ νά τὰ κάμῃς. Ὅσα δὲν θέλῃς νά μοῦ εἴπῃς σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θά σέ κάμω νά μοῦ τὰ ὁμολογήσῃς διὰ τῆς βίας, ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν».

Με ὠδήγησε διὰ μέσου τῆς δειροφυτείας, διὰ μιᾶς ἀτραποῦ, τὴν ὅποιαν δὲν ἐγνώριζα καὶ ὅπου δὲν ὑπῆρχε πιθανότης νά σέ ἀπαντήσω, δὲν ἐπρόφερα δὲ λέξιν ἕως ὅτου ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μέρος, ὅπουθεν διεκρίνετο ὁ πύργος. Ἐκεῖ ἐσταμάτησε:

«— Σοὶ παρέχω καὶ νέαν εὐκαιρίαν, μοὶ εἶπε, θέλεις νά ἐπωφεληθῇς; Μήπως

ἐσυλλογίσθῃς καλλιτέρα καὶ θέλεις νά μοῦ εἴπῃς καὶ τὰ λοιπὰ;...»

Ἄλλο δὲν ἠδυνάμην νά πράξω παρὰ νά τῷ ἐπαναλάβω τὰς διαβεβαιώσεις μου. Αὐτὸς κατηράσθη τὴν ἐπιμονήν μου, ἤρχισεν ἐκ νέου νά βαδίζῃ καὶ με ἔφερεν εἰς τὸν πύργον.

«— Δὲν δύνασαι νά μοὶ ἀπαντήσῃς, μοὶ ἔλεγε· γνωρίζεις περισσότερα, ἀλλὰ δὲν θέλεις νά τὰ εἴπῃς; θά σέ ἀναγκάσω ἐγὼ νά μοὶ ὁμολογήσῃς τὸ μυστικόν σου, εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι θά ἀναγκάσω ἐπίσης καὶ τὴν ἀδελφὴν σου ἐκείνην, ἡ ὅποια εἶνε συννόχος σου. Ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θά γίνωνται πλέον φλυαρίαι καὶ συνομιλαίαι μεταξύ σας. Δὲν θά ἐπανίδητε ἀλλήλας, πρὸ τοῦ νά ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθειαν. Θά διατάξω νά σέ ἐπιτηροῦν ἡμέραν καὶ νύκτα, ἕως ὅτου νά ἐξέλθῃ ἡ ἀλήθεια ἀπὸ τὸ στόμα σου».

Ἐκώφευσεν εἰς ὅσα καὶ ἂν τῷ εἶπα· με ἠνάγκασε νά ἐλθῶ τὴν κλίμακάν καὶ με ὠδήγησε κατ' εὐθείαν εἰς τὰ δωμάτιά μου. Εὔρε τὴν Φανὴν ἐργαζομένην κατὰ παραγγελίαν μου.

«— Θά ἐμποδίσω καὶ σέ ἀπὸ τοῦ νά νυκτιθῇς εἰς τὴν συνομιλίαν ταύτην, τῇ εἶπεν· ἀμέσως σήμερον νά φύγῃς ἀπ' ἐδῶ! Ἄν ἡ κυρία σου ἔχῃ ἀνάγκην θαλαμηπόλου, ἀναδέχομαι ἐγὼ νά τῇ εὔρω μίαν».

Με ὠθησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔθηκεν ὡς φρουρὸν ἐκείνην τὴν ἡλιθίον. Ὡ, Μαριάννα!... ὦμιλει καὶ ἐφέρετο ὡς παρὰ φρονῶν! δὲν θά τὸ πιστεύσῃς, καὶ ὅμως τοιοῦτος ἦτο, ὅπως σοὶ λέγω!

— Τὸ ἐννοῶ κάλλιστα, Λαύρα, καὶ τὸ πιστεύω. Εἶνε πράγματι παρὰ φρονῶν ὁ φόβος τοῦ ἐνόχου συνειδότος του τὸν καθιστᾷ κατὰ γράμμα ἐκτός ἐκτου. Ἐξ ὅσων μοὶ εἶπες ἀκούω τὴν βεβαιότητα, τὴν θετικὴν βεβαιότητα, ὅτι καθ' ἣν στιγμήν ἡ Ἄννα Κάδερικ ἀπεχωρίσθη ἀπὸ σοῦ τόσον αἰφνιδίως, ἐπρόκειτο νά μαθῆς ἀπόκρυφον, ὅπερ ἠδύνατο νά καταστρέψῃ τὸν ἀξιοπεριφρόνητον σύζυγον σου. Αὐτὸς νομίζει ἤδη, ὅτι τὸ ἀνεκάλυψε. Ὅσα καὶ ἂν τῷ εἴπῃς, ὅσα καὶ ἂν πράξῃς, ποτὲ δὲν θά δυνήθῃς νά ἠσυχάσῃς τὴν δυσπιστίαν, ἣν τῷ ἐμπνέει ἡ συνειδήσις τῶν ἀμαρτημάτων του καὶ δὲν θά δυνήθῃς νά πείσῃς περὶ τῆς εἰλικρινείας σου τὴν φύλην ἐκείνην ψυχὴν. Δὲν λέγω ταῦτα διὰ νά σέ ταραξῶ, φιλότατη μου· τὰ λέγω διὰ νά σέ πείσω ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀνάγκη νά σοῦ ἀνοιξῶ τὰ ὄμματα καὶ νά σέ καταστήσω ἐνήμερον ὡς πρὸς τὴν θέσιν σου, διὰ νά σέ πείσω, ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀνάγκη νά με ἀφήσῃς νά ἐνεργήσω ὅπως δύναμαι κάλλιον, διὰ νά σέ προστατεύσω ἀπ' αὐτοῦ, ἐνόσω ὑπάρχει εὐνοϊκὴ περίστασις. Ἡ ἐπέμβασις τοῦ κόμητος Φόσκου με διευκολύνει, ὅπως σέ ἴδω καὶ σοὶ ὁμιλήσω· ἀλλ' ἴσως αὐριον ἢ τοιαύτη ἐπέμβασις δὲν θά ἐπαναληφθῇ. Ὁ σίρ Πέρισβιλ ἀπέβαλε τὴν Φανὴν, διότι ἦτο νεανὴς ἀγγίλους καὶ μετὰ στοργῆς πρὸς σέ ἀφωσιωμένη· ἐξέλεξε δὲ ὅπως τὴν ἀναπληρώσῃ γυναῖκα ποσῶς μὴ μεριμνῶσαν περὶ τῶν συμφερόν-

των σου, ἦτις, ἕνεκα τῆς ἀμβλείας διανοίας της, ἐξομοιοῦται μὲ τὸν μολοσσόν, τὸν προσδεδεμένον δι' ἀλύσεως καὶ φυλάσσοντα τὴν αὐλήν. Ἄδελφον εἰς ποῖα βίαια μέτρα δύναται ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ καταφύγῃ, ἐὰν ἡμεῖς τῶρα δὲν ἐπωφεληθῶμεν τῶν πλεονεκτημάτων, ἅτινα ἀκόμη μᾶς ἀπομένουσιν.

— Τί πρέπει νὰ πράξωμεν, Μαριάννα; ὦ! ἂν ἠδυνάμεθα τοῦλάχιστον νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν ταύτην καὶ νὰ μὴ τὴν ἐπανιδώμεν πλέον!

— Ἀκούουθῃς, φιλότατη μου, τὰς συμβουλὰς μου καὶ ἔσο βεβαία ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῆς χωρὶς προστασίαν, ἐνόσω μὲν ἐγὼ σιμᾶ σου.

— Τὴ πιστεύω . . . τὴ πιστεύω. Ἄλλ' ἐνῶ φροντίζεις περὶ ἐμοῦ, μὴ λησμονῆς καὶ τὴν ἀτυχῆ Φανήν. Καὶ αὐτὴ ἔχει ἀνάγκην συνδρομῆς καὶ παρηγορίας.

— Θὰ φροντίζω πάντοτε περὶ αὐτῆς. Τῆς ὠμίλησα πρὶν ἔλθω ἐδῶ καὶ συνεφωνήσαμεν ὅτι ἀπόψε θὰ λάβῃ τινὰς παραγγελίας μου. Αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ρίπτομεν εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον τοῦ Μπλάκ - οὐάτερ - Πάρκ δὲν εἶνε ἀσφαλεῖς. Ἐχω νὰ γράψω δύο πρὸς τὸ συμφέρον σου· πλὴν αὐταὶ δὲν θὰ περιέλθωσιν εἰς ἄλλας χεῖρας, ἐκτὸς τῶν τῆς Φανῆς.

— Περὶ τίνων ἐπιστολῶν πρόκειται;

— Θέλω πρὸ πάντων, Λαύρα, νὰ γράψω εἰς τὸν συναίτερον τοῦ κυρίου Γίλμωρ, γνωρίζεις ὅτι αὐτὸς μᾶς ὑπεσχέθη τὴν συνδρομὴν του εἰς πᾶσαν δυσκολίαν, ἣτις ἤθελεν ἀναφυῆ. Ὅσον ὀλίγον ἐξφικειωμένη καὶ ἂν ἦμαι μὲ τοὺς νόμους, εἶμαι βεβαία ὅμως ὅτι αὐτοὶ προστατεύουσιν πᾶσαν γυναῖκα ἀπὸ κακώσεως, εἰς ἐπέβαλεν εἰς ἡμᾶς ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος. Δὲν θὰ θιζῶ κανὲν περιστατικὸν ἀναφερόμενον εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἄννης Κάδερικ, διότι δὲν ἔχω περὶ τούτου βεβαιότητα. Ἄλλ' ὁ δικηγόρος θὰ μάθῃ ὅτι σ' ἐκακοποίησε μωλωπήσας ἕνα τῶν βραχιόνων σου, θὰ μάθῃ ὅτι, ἐξασκῶν βίαν, σὲ περιώρισεν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δωματίου. Πρὶν κατακλιθῆ τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ πέμψω τὴν ἐκθεσίν μου.

— Σκέψου, Μαριάννα, τί σκάνδαλον καὶ τί θόρυβον θὰ προκαλέσης!

— Τὸ σκάνδαλον, κατὰ τὴν γνώμην μου, θὰ μᾶς ὠφελήσῃ. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ πρέπει νὰ τὸ φοβῆται πολὺ περισσότερον ἀπὰ σέ, καὶ ὁ φόβος του θὰ ἰσχύσῃ ἴσως κάλλιον παντὸς ἄλλου μέσου νὰ τὸν ἐπαφῆρῃ εἰς σύνεσιν.

Ταῦτα εἰπούσα ἠγέρθη· ἄλλ' ἡ Λαύρα μὲ ἰκέτευσε νὰ μὴ τὴν ἀφήσω.

— Θὰ τὸν ὠθήσῃς εἰς τὴν ἀπελπισίαν, ἔλεγε, καὶ οἱ κίνδυνοί μας θὰ διπλασιασθῶσιν!

Συνηθησάνομην κατὰ βάθος τὴν ἀπελπιστικὴν ἀλήθειαν τῶν φρονιμῶν ἐκείνων λόγων, πλὴν δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ ὁμολογήσω ἐνώπιον τῆς ἀδελφῆς μου. Ἐν τῇ φοβερᾷ θέσει, ἐν ἣ διετελοῦμεν, ἄλλη ἐλπὶς καὶ καταφύγιον δὲν ἀπέμενεν ἐκτὸς αὐτῆς μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ προκαλέσωμεν μεγαλειτέρας συμφορὰς. Τῇ τὸ ὁμολόγησα,

μετριάζουσα ὅμως ὅπως οὖν τὴν σημασίαν τῆς σκέψώς μου, διὰ τῶν λόγων. Ἡ Λαύρα ἤκουσε τὴν ὁμολογίαν μου μετὰ πικροῦ μειδιάματος, ἀλλὰ χωρὶς νάντιτείνῃ. Ἡθέλησε νὰ πληροφορηθῆ καὶ περὶ τῆς δευτέρας ἐπιστολῆς, ἣν ἐσκόπευον νὰ γράψω. Ἐπεθύμει νὰ μάθῃ πρὸς τίνα θάπευθύνετο.

— Πρὸς τὸν κύριον Φαίρην, ἀπήντησα. Ὁ θεὸς σου εἶνε ὁ πλησιέστερος τῶν συγγενῶν σου καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας. Αὐτὸς ὀφείλει νὰ ἐπεμβῆ καὶ εἶνε ἀναγκαία ἡ ἐπέμβασίς του.

Ἡ Λαύρα ἔτεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν. — Τὸ γνωρίζω, τὸ γνωρίζω, ἐξηκολούθησα· ὁ θεὸς σου εἶνε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀσθενὴς τὸν χαρακτῆρα, ἐγωιστῆς, ψυχρῶς ὑπολογίζων τὰ πράγματα. Ἄλλ' ὅπως δῆποτε αὐτὸς δὲν εἶνε σὶρ Πέρσιβαλ Κλάυδ, οὐδ' ἔχει πλησίον του φίλον, οἷος ὁ κόμης Φόσκος. Δὲν περιμένω τίποτε ἀπὸ τὴν κλωσύνην, οὐδ' ἀπὸ τὰ αἰσθήματα τῆς στοργῆς, ἣν ἐνδέχεται νὰ τρέφῃ πρὸς σέ ἢ πρὸς ἐμέ· ἀλλὰ θὰ πράξῃ τὸ κατὰ δύναμιν, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὀκνηρίαν του καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀτομικὴν του ἀνάπαυσιν. Ἄν καταρωθῶτο μόνον νὰ τὸν πείσω, ὅτι ἡ τωρινὴ ἐπέμβασίς του δύναται νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ ἀληθεῖς ἐνοχλήσεις καὶ ἀπὸ ποιάν τινα εὐθύνην, θὰ κατορθώσω παρ' αὐτοῦ ὅπως, χάριν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ συμφέροντος, ἀναμιχθῆ εἰς τὰς ὑποθέσεις μας. Γνωρίζω ἐγὼ πῶς νὰ τὸν ἀναγκάσω, Λαύρα! Ἐχω πείραν ἐπὶ τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐκείνου χαρακτῆρος.

— Ἐπίτυχε μόνον παρ' αὐτοῦ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ἐπιστρέψω ἐπὶ τίνα καιρὸν εἰς Λίμμεριτζ καὶ νὰ δυνηθῶ νὰ ζήσω ἐκεῖ μαζί σου. Αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ εἶμαι τότε εὐτυχῆς, ὅσον καὶ πρὸ τοῦ γάμου μου.

[Ἐπιταὶ συνήθεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλίσσης Μαργῶ.]

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὄχι· ἐλπίζω ὅτι μέχρι τῆς αὔριον ἡ θεία χάρις θὰ φωτίσῃ αὐτόν, ὡς ἐφώτισεν ἐμέ. Καλὴν νύκτα, Σαιν - Λύκ, παρεύομαι νὰ δεηθῶ ἀντὶ σοῦ.

— Καλὴν νύκτα, Μεγαλειότατε· παρεύομαι νὰ ὄνειρευθῶ ἀνθ' Ἰμῶν.

Ὁ Σαιν - Λύκ ἤρξατο ν' ἀῖδη τὴν πρῶτην τροφὴν ἄσματος τινος, τὸ ὅποιον ὁ βασιλεὺς εἶχε τὴν ἔξιν νὰ ψάλλῃ, κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς εὐδιαθεσίας του, καὶ ὅπερ ἐπετάχυνε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐκλείπει τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, ψιθυρίζων:

— Θεέ μου καὶ Κύριε! δικαίαι ἡ ὀργή σου, ὅτι ὁ κόσμος προβαίνει ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χεῖρον.

Ἡ'

Πῶς ὁ βασιλεὺς ἐφοβήθη διότι ἐφοβήθη, καὶ πῶς ὁ Σχικῶ ἐφοβήθη, διότι ἐφοβήθη.

Ὁ βασιλεὺς, ἐξελθὼν τοῦ θαλάμου τοῦ Σαιν - Λύκ, εὐρε πᾶσαν τὴν αὐλήν συνηγμένην, κατὰ τὰς διαταγὰς του, εἰς τὸν μέγαν περιβόλον.

Ἀπένειμε, λοιπόν, χάριτάς τινας πρὸς τοὺς φίλους του, ἀπέστειλεν εἰς τὰς ἐπαρχίας τὸν δ' ὦ, τὸν δ' Ἐπερνὼν καὶ τὸν Σχομβέργ· ἠπειλήσε τοὺς Κουέλον καὶ Μωζιρόν, ὅτι θὰ ὑπέβαλλεν αὐτοὺς εἰς δίκην, ἐὰν ἤριζον ἐκ νέου μετὰ τοῦ Βουσύ, πρὸς τὸν ὅποιον ἔτεινε τὴν χεῖρά του, ἵνα οὗτος ἀσπασθῆ αὐτήν, καὶ ἐκράτησεν ἐνηγκαλισμένον ἐπὶ πολὺ τὸν ἀδελφόν του Φραγκίσκον. Ὡς πρὸς δὲ τὴν βασιλίσσαν, ἐδείχθη ἀκρείδης περιποιήσεων καὶ ἐπικρίων, ὥστε οἱ κρεστώτες συνέλαβον χρηστὰς ἐλπίδας διὰ τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας.

Ὅχι ἦττον, ἡ συνήθης ὥρα τοῦ ὕπνου προσήγγιζεν, ἀλλ' ἕκαστος εὐχερῶς ἐνόει, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ παρατείνῃ, ὅσον ἐνεστιν, αὐτήν. Ἐπὶ τέλους, ὁ κώδων τοῦ ὄρολογίου τοῦ Λαύβρου ἤχησε δεκάκις, ὁ δ' Ἐρρίκος ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα, ὅπως ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν φίλων του ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὅποιον ν' ἀναθέσῃ τὴν λειτουργίαν ἀναγνώστου, τὴν ὁποίαν ὁ Σαιν - Λύκ εἶχεν ἀποποιηθῆ.

Ὁ Σχικῶ παρετήρει αὐτόν, μετὰ δὲ τῆς συνήθους αὐτῷ τόλμης:

— Καλέ, τῷ λέγει, ἀπόψε φαίνεσαι, ὅτι μὲ κάμνεις τὰ γλυκὰ μάτια, Ἐρρίκο. Μήπως θέλεις νὰ ἰδρῶσης κανὲν μοναστήριον μὲ εἰσόδημα δέκα χιλιάδων λιτρῶν; Διάβολο! τί ἡγούμενος θὰ γίνω! Δός, τέκνον μου, δός.

— Ἐλθετε μαζί μου, Σχικῶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Καλὴν νύκτα, κύριοι, ὑπάγω νὰ κατακλιθῶ.

Ὁ Σχικῶ ἐστράφη πρὸς τοὺς αὐλικούς, συστρίψας δὲ τὸν μύστακά του καὶ μετὰ χαριστάτης στάσεως:

— Καλὴν νύκτα, κύριοι, εἶπε, παρωδῶν τὴν φωνὴν τοῦ Ἐρρίκου, ὑπάγομεν νὰ κατακλιθῶμεν.

Οἱ αὐλικοὶ ἐδήξαν τὰ χεῖλη των καὶ ὁ βασιλεὺς ἠρυθρίασεν.

— Ἐμπρὸς ὁ κομμωτῆς μου, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὁ κουρεύς μου, ὁ θεράπων μου, ἀλλὰ πρὸ παντὸς, φέρετε τὴν ἀλοιφήν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τίποτε ἀπ' αὐτά, εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τεσσαρακοστὴν καὶ διατελῶ ἐν μετανοίᾳ.

— Λυποῦμαι διὰ τὴν ἀλοιφήν, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

Ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ γελοιοποιὸς εἰσῆλθον εἰς τὸν γνωστὸν ἡμῖν κοιτῶνα.

— Ἄ! Ἐρρίκο, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἐγὼ, λοιπόν, εἶμαι ὁ εὐνοούμενος; Εἶμαι ὁ ἀπαραίτητος; Εἶμαι, λοιπόν, πολὺ ὠραῖος, ὠραϊότερος τοῦ Ἐρωτος Κουέλου;

— Σιωπῆ! γελοιοποιεῖ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ὑμεῖς δ' οἱ ἐπὶ τοῦ στολισμοῦ ἐξέλθετε.

Οἱ θεράποντες ὑπήκουσαν καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη ἐκ νέου. Ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ Σχικῶ